



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 572/2014

10.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Г., због кривичног дела изнуда из члана 180. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г., адвоката Н.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 2614/2010 од 07.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5954/13 од 05.03.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а дана 10.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 2614/2010 од 07.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5954/13 од 05.03.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К 2614/2010 од 07.06.2013. године окривљени М.Г. оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 180. став 1. КЗ РС и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 1. КЗ РС, те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 11.382,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5954/13 од 05.03.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Пожаревцу и бранилаца окривљеног М.Г., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног, адвокат Н.В. благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи ове пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио наведена кривична дела или да их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, налазећи да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, па исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета уз примену члана 604. ЗКП-а, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног М.Г. у захтеву за заштиту законитости наводи да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, будући да се исте заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати и то на транскриптима снимљених телефонских разговора окривљеног, по наредби тадашњег председника Општинског суда у Пожаревцу Кри. број 290/05 од 13.09.2005. године, која не садржи обим и трајање мере, истовремено истичући да је снимање телефонских разговора по тој наредби вршила БИА, која у то време није била овлашћена за примену наведене мере, већ је такво овлашћење добила тек након измена ЗКП-а које су ступиле на снагу 14.10.2005. године, такво да је Сектор унутрашње контроле полиције применио меру из члана 232. ЗКП-а посредством БИА, те како је реч о одредбама императивне природе, без обзира што Сектор унутрашње контроле МУП-а није имао техничке услове за спровођење мере, то је, према наводима захтева, било неопходно издвојити наведене транскрипте, јер је реч о незаконито прибављеним доказима.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног којима се првостепена и другостепена пресуда суштински побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, неосновани.

Наиме, Врховни касациони суд налази да транскрипти обављених разговора између окривљеног и оштећеног сачињени од стране БИА, не представљају незаконите доказе, будући да је снимање наређено наредбом судије Општинског суда у Пожаревцу Кри. број 290/05 од 13.09.2005. године, на основу члана 232. ЗКП-а („Службени лист СРЈ, бр. 70/01 од 28.12.2001. године) који је био на снази у време спровођења мере, да је Сектор унутрашње контроле МУП-а

применио ову меру на основу цитиране наредбе и посредством БИА која је у том периоду једина имала техничке могућности за поступање по наредби. Поред тога, бранилац окривљеног је на наведену битну повреду указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, који жалбени наводи су оцењени као неосновани, па Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао Апелациони суд, на страни 5 образложења другостепене пресуде и на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Осим тога, према наводима захтева браниоца окривљеног наведени транскрипти снимљених разговора окривљеног представљају доказ на коме се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку не би могла заснивати, с`обзиром да наредба судије Општинског суда у Пожаревцу Кри. број 290/05 од 13.09.2009. године насупрот одредби члана 232. став 2. ЗКП-а не садржи обим и трајање наведене мере.

Изнете наводе браниоца окривљеног Врховни касациони суд оценио је као неосноване, јер из списка предмета произилази да је мера надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација и оптичка снимања окривљеног М.Г. одређена на основу наредбе председника Општинског суда у Пожаревцу Кри. број 290/05-103 од 13.09.2005. године, те да је иста мера укинута наредбом истражног судије Општинског суда у Пожаревцу Кри. 290/05-103 од 01.12.2005. године, а да је мера, на основу које су и сачињени предметни транскрипти, спровођена од 16.09.2005. до 15.11.2005. године, тако да околност што у наредби којом је мера одређена није означен обим и трајање мере, по налажењу овог суда, а насупрот наводима захтева браниоца окривљеног, не чини наведене транскрипте недозвољеним доказима, имајући у виду да је мера спроведена у оквиру временског периода од три месеца колико иста најдуже може трајати у смислу тада важеће одредбе члана 232. став 2. ЗКП-а („Службени лист СРЈ“, број 70 од 28.12.2001. године).

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови у односу на кривично дело изнуда из члана 180. став 1. КЗ РС за које је окривљени М.Г. оглашен кривим правноснажном пресудом пропустили да утврде који износ оштећени Н.Г. заиста дугује окривљеном, као и да није узет у обзир допринос самог оштећеног, а да су у односу на кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 1. КЗ РС погрешно оцењени искази оштећеног и других саслушаних сведока, да није утврђено ко је потписао записник о пријему кривичне пријаве коју је поднео оштећени, да се према утврђеном чињеничном стању може закључити да је окривљени критичном приликом поступао у складу са законом, те да се одлука суда о кривици окривљеног никако не може уподобити чињеницама које су у току самог поступка утврђене и које суд, прихватајући доказе којима се исте потврђују, цени као истините, којим наводима се, по налажењу овога суда, првостепена и другостепена пресуда побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није разлог из члана 485. став 4. ЗКП-а због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.